

εἰμὴ ὅτι ἡ θέλησις ὀλοκλήρου τοῦ ἔθνους καταδικάζει τὸν νόμον ἐκεῖνον ὡς κακὸν καὶ ἀντίθετον πρὸς τὴν συνείδησιν αὐτοῦ.

Ὁ περίεργος οὗτος νόμος εἶναι τὰ ἄρθρα 208-211 τοῦ Ποιν. Νόμου τιμωροῦντα τὴν μονομαχίαν διὰ φυλακίσεως 14 ἡμερῶν μέχρι δεσμῶν 20 ἐτῶν.

Διατί τῶρα δὲν καταργεῖται ὁ νόμος οὗτος ἀφοῦ εἶναι τόσον ἀντίθετος πρὸς τὴν συνείδησιν τοῦλάχιστον τῆς κρείττονος μερίδος τῆς κοινωνίας, ἥτις μονομαχεῖ συχνότατα ἢ ἀποπειρᾶται μονομαχίας; Ἐὰν δὲ ὑπάρχη λόγος τις ἵνα μὴ καταργηθῇ, διατί δὲν τηρεῖται καὶ διατί δὲν καταδιώκονται οἱ εἰσαγγελεῖς ἀφοῦ δὲν καταδιώκουν τοὺς μονομαχοῦντας;

Ἄλλὰ τὰ ἀκατανόητα πράγματα δὲν περιορίζονται μόνον μεταξύ τῶν ζῶντων λογικῶν ἀνθρώπων. Ἐπιβαίνουνσι κατὰ κανόνα καὶ ἐπὶ τῶν τάφων αὐτῶν.

Ποῖος δὲν ἤκουσεν ἀπαγγελλομένην ἢ γραφομένην ἐν ἐπιλόγῳ ἐπικηδείων ἢ ἐπιταφίων λόγων ἢ μνημοσύνων, τὴν ἐγκάρδιον εὐχὴν: «Γαῖαν ἔχεις ἐλαφράν, ἀγαπητέ». «Ἐῖθε τὸ χῶμα ὅπερ θὰ καλύψῃ τὸν τάφον σου νὰ ἦναι ἐλαφρόν! Ἐῖθ' σοι κοῦφὴ ἢ ἐπιτάφιος πλάξ!»

Τῶρα πᾶς λογικὸς ἄνθρωπος θὰ συμπεράνῃ εὐλόγως ὅτι γενικὴ προσπάθεια παρὰ πάντων καταβάλλεται πρὸς πραγματοποίησιν τῆς ὁμοθυμοῦ καὶ ἐγκαρδίου ταύτης εὐχῆς καὶ ὅτι ἡ καλύπτουσα τοὺς τάφους γῆ θὰ ἔχη ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον καὶ ἐλαφρότερον χῶμα.

Ἄλλοίμονον! Ὅπως τὸ ἀντίθετον συμβαίνει. Πλᾶκες μαρμάρεινοι ὀγκώδεις καὶ βαρῦταται καλύπτουσι καὶ πιέζουσι τοὺς νεκροὺς μετὰ στηλῶν καὶ μαυσωλείων, ἀδρότατα ἀγοραζόμενα ὑπ' αὐτῶν ἐκείνων, οἵτινες εὗχονται ἐλαφρότητα τῆς γῆς καὶ οἵτινες ἀμιλλῶνται τίς μᾶλλον τοῦ ἄλλου νὰ ἐπιβαρύνῃ περισσότερο διὰ κολοσσιαίων μαρμάρων τὴν γῆν τὴν καλύπτουσαν τὸν τάφον τοῦ προσφιλοῦς νεκροῦ. Εἶδον δὲ ἐγὼ προχθὲς ἐν τῷ νεκροταφείῳ ἐπὶ τάφου βαρῦτατον μονόλιθον, κυβικὸν μάρμαρον τεραστίων διαστάσεων, φέρον τὴν ἐπιγραφὴν

«Γαῖαν ἔχον ἐλαφράν!»

Τί ἀκατανόητα πράγματα!

Ι. Γ. ΦΡΑΓΚΙΑΣ

Εἰς ὠραίαν λουομένην.

ἌΝ ἔξαφνα ἡ Ἀφροδίτη ξαναζοῦσε
κι' ἀντίκρυζε τὰ κάλλη σου τὰ χίλια,
ε'τὸ κῦμα πάλι θὰ ξαναβουτοῦσε
θὰ πέθαιν' ἀπὸ ζήλεια.

Λεμησός

ΚΑΓΓΑΦΑΣ